

Proloog

Hij staat verscholen achter de struiken, diep genoeg om onzichtbaar te blijven, dichtbij genoeg om alles te zien. De bladeren zijn nat en glanzen dof in het zonlicht. De lucht ruikt naar regen, naar omgewoelde aarde. Waterdruppels vormen plekken op zijn spijkerbroek.

Het huis ligt er verlaten bij; hij heeft de bewoners eerder zien vertrekken. Boven staat een raam open, het gordijn wappert door een kier naar buiten.

De oprit is geblokkeerd door een politiebusje. Blauwe strepen lichten fel op tegen de grauwe lucht. Een agent leunt tegen de zijkant van het busje, zijn radio kraakt zacht.

Twee mensen staan bij het rood-witte afzetlint dat strakgespannen is waarachter een team gehuld in witte pakken een ontdekking doet. Hun pakken steken scherp af tegen het groen en de donkerbruine aarde. Ze werken zwijgend, geconcentreerd. Een schop wordt in de grond gezet, voorzichtig, alsof snelheid hier ongepast is. Elke beweging is afgewogen, elke stap gecontroleerd.

Hij verplaatst zich een fractie, duwt een tak opzij om beter zicht te krijgen. Op dat moment draait een vrouw de oprit op. Haar fiets komt abrupt tot stilstand. Haar blik blijft steken bij het politiebusje, het lint, de mensen in witte pakken. Ze zegt iets; hij kan het niet verstaan, maar dan blijft haar mond open staan alsof de woorden niet meer willen komen.

De fiets kantelt en komt met een doffe klap op de bestrating neer. Een boodschappentas scheurt, appels rollen over de oprit. Eén blijft er liggen tegen de band van het politiebusje, maar niemand lijkt er aandacht aan te besteden.

De vrouw slaat een hand voor haar mond. Hij ziet haar schouders schokken, hoe ze naar adem snakt. Ze zet een stap naar voren, maar wordt tegengehouden door een agent die zijn arm uitstrekt. Ze wankelt, draait om en gooit haar maaginhoud er in een golf uit.

1.

Catherina zit met haar benen over elkaar gevouwen en wiebelt met haar rechtervoet. Ze heeft Peter al een paar keer zien kijken; ze herkent zijn geïrriteerde blik, toch zegt hij niks. De minuten verstrijken tergend langzaam. Starend kijkt ze naar de klok, alsof ze met haar ogen de wijzers vooruit probeert te duwen. Ze waren vijftien minuten te vroeg voor hun afspraak, maar inmiddels is het spreekuur al ruim een half uur uitgelopen.

Lotte staat op van haar stoel en loopt naar de tafel met tijdschriften. Ze heeft nu bijna groep drie afgerond en kan al best goed lezen. Ondanks de spanning vermaakt Lotte zich goed; het lijkt alsof zij er minder last van heeft dan Catherina.

Ze kijkt naar haar man, het wachten lijkt hem ook niet zoveel te doen. Peter zit op een van de met stof beklede stoelen, zijn gespierde bovenlichaam helt naar voren. Hij steunt met zijn ellebogen op zijn knieën. Zijn telefoon heeft hij in zijn rechterhand geklemd en hij scrollt door zijn Facebookpagina. Elke tien seconden veegt hij over het scherm, gevolgd door een tik om het scrollen te stoppen. Het is een gewoonte geworden. Niet dat hij iets leest of met aandacht bekijkt. Enkel iets om de tijd mee door te komen als ze hier weer eens uren zitten te wachten. De laatste jaren is dit een gewoonte geworden.

Zo gemakkelijk als de eerste zwangerschap ging, zo lang duurt het nu. Inmiddels hebben ze al een traject van maanden achter de rug. Maanden van ziekenhuisafspraken, hormoonspuiten, pijn en verdriet.

Voetstappen klinken in de gang achter haar. Een jonge vrouw met een witte jas komt de hoek om gelopen. Zouden ze eindelijk aan de beurt zijn?

Catherina slaakt een diepe zucht en veert direct op als de arts haar naam noemt. Ze schudt de hand van de arts, een nieuw gezicht. De arts stelt zichzelf voor en vertelt dat ze een arts in opleiding is. Ze vraagt of Catherina ermee akkoord gaat dat ze vandaag meekijkt met de behandeling. Catherina knikt.

enthousiast, zijn ogen fonkelen als hij over de huizen en luxe settings vertelt. Ze neemt zijn telefoon over en scrolt door de lijst heen. Haar ogen blijven op één van de huisjes hangen. Dit moet het worden. Precies het uitzicht zoals in haar droom. Het huis lijkt wat groter met vijf slaapkamers, maar heeft ook een sauna en jacuzzi. Haar hart maakt een sprongetje van vreugde.

‘Laten we het de rest voorstellen,’ roept ze uit. Ook Peter ziet het huisje wel zitten en tikt een bericht in de groepsapp. Gespannen staren ze samen op het scherm van zijn telefoon, wachtend op reactie. Na vijf minuten is er nog geen enkele reactie gekomen en Catherina zucht diep. De euforie ebt langzaam weg. ‘Zouden ze het niet leuk vinden?’ vraagt ze, meer tegen zichzelf dan tegen Peter.

‘Het is pas acht uur hè, misschien liggen ze nog op één oor of moeten ze eerst thuis overleggen,’ grapt hij. ‘Kom, we gooien er meteen een paar datums achteraan. Dan hebben ze geen keus meer,’ zegt hij, terwijl hij de agenda op zijn telefoon opent. Catherina pakt pen en papier en schrijft de datums op die Peter opsomt. Als hij ook dit bericht in de groepsapp deelt, komt er direct reactie. Lachend lezen ze de berichten.

Judith en Bart zijn de eersten die reageren.

*Wat een top idee!
Wij zijn erbij.
En prachtig huis!!!!*

Peter kijkt Catherina aan. Hij glundert van oor tot oor.

‘Ik heb er nu al zin in!’ roept hij uit. Ook Maaïke en Sven reageren enthousiast. Zij zien een weekend weg met zijn allen ook echt zitten. Maaïke springt meteen in de regelmodus. Wat moeten ze meenemen, wie doet de boodschappen. Zo volgen er nog enkele berichten. Catherina moet er wel om lachen. Echt iets voor Maaïke om alles meteen naar zich toe te trekken. Zij vindt het allemaal prima. Weer voelt ze de spanning in haar onderbuik bij het idee om op weekend weg te gaan met Maaïke en Sven. In gedachten zit ze al in de jacuzzi met Sven en de rest natuurlijk.

Na een uur hebben ze geen reactie van Kathleen en Tim ontvangen. Zouden ze niet mee willen? Ergens zou ze het wel begrijpen, vooral vanuit de